

L'OPINIÓ

Any V-Número 314
Preu: 10 cèntims

BARCELONA • Diumenge 5 de juny de 1932

LA MANERA DE GOVERNAR

Sovint, de la proclamació de la República ençà, els elements de dreta que haurien voigut que el canvi de règim s'hagués limitat a un canvi de persones en la direcció suprema de l'Estat, i que tota la resta de coses hagués continuat com abans, amb els mateixos vicis d'abans, i els mateixos privilegis de casta que abans, increpa els homes que governen, i els diu que volen fer una República parcial, una República petita, on només hi càpiquen ells, i de la qual en restin al marge els que no se senten representats pels partits d'esquerra que tenen avui la responsabilitat del comandament.

Això pot fer molt efecte en un miting de carlins, de senyores desvagaes i de socis de la Lliga. Adhuc pot arribar a impressionar determinats lectors de La Publicitat. De seguida surten els mots "feixisme", "tirania", "dictadura", i és clar, el tirà és el senyor Azaña i els dictadors som tots els partits d'esquerra que col·laborem a la seva obra.

L'argument és d'una pobresa mental absoluta. Diuen: —La República la vàrem dur entre tots! Per què, doncs, feriu els nostres sentiments? Tots els catòlics la vàrem votar. Però si ens haguéssiu dit que havia d'ésser això que és, ja n'hauríem parlat! Ens vàreu enganyar. En els vostres mitings no ho deieu pas el que dieu ara.

Això darrer és, en primer terme, fals. Nosaltres, els de l'Esquerra Republicana de Catalunya, abans de la República predicàvem, exactament, el que predicuem ara. Com nosaltres, feien, exactament, els altres partits d'esquerra. El que hi va haver, i era natural que hi fos, fou una mena de front únic contra la Monarquia. I en aquest front únic hi vàren entrar tots els enemics del règim, des dels respectius camps, alguns d'ells enormement distanciats els uns dels altres. Fou un front únic per a donar el cop mortal al rei. Creure's que l'endemà d'haver triomfat la República i per in eternum havia de durar el front únic, era no tenir noció de la realitat ni del que la política governamental d'un país reclama. A tot arreu i en tot temps, quan es fa un front únic, es fa per a un objecte determinat, i un cop aconseguit aquest objecte, cadascú recobra la seva llibertat d'acció per a defensar dins del nou sistema implantat, els punts de vista particulars i tractar de fer-los triomfar. Això és la més pura doctrina democràtica.

En un front únic, cadascú sacrifica, de moment, l'exigència de la implantació dels seus principis, però es reserva de tractar d'implantar-los després, si l'opinió l'acompanya. Exemple claríssim d'aquest esperit el donà el Partit Socialista, el millor organitzat d'Espanya, i el que ha sabut actuar sempre amb una disciplina més rígida — que nosaltres, distanciats com n'estem, no podem menys que reconèixer — en acceptar, en època de conspiració, quan encara hi havia el rei, que la presidència del Govern provisional de la República, el dia que fos proclamada, fos exercida per Alcalá Zamora, catòlic, home eminentment de dreta. De què es tractava? Que el càrrec més representatiu del país estigués exercit per un home que mereixés la confiança a una suma major de ciutadans. Però el Partit Socialista declarava, aleshores mateix, que un cop proclamada la República, i assegurada, seguiria treballant per la implantació de l'ideari socialista, pels procediments legals.

No s'hi val a tractar de fer un chantatge constant a la República a base d'haver col·laborat a la seva implantació. Si aquests homes de dreta que constantment es queixen, eren de debò republicans, tenien el deure de treballar per la vinguda de la República. Hi vàren treballar? Doncs vàren complir amb llur deure. Després hi hagué unes eleccions i cadascú defensà el seu ideari. De resultes d'aquestes eleccions, sorgiren unes Corts, i cada sector hi estigué representat en la quantia de la confiança que el seu programa i els seus homes mereixien a l'opinió. Ningú no té dret a queixar-se que aquestes Corts ara elaborin unes lleis d'acord amb el sentiment de la majoria de la Cambra.

Que ara surtin les minories i diguin: Ei! Que també vàrem treballar per la República i no ens ho teniu en compte! Hi vàreu treballar perquè éreu republicans o per passar després la factura? Si éreu republicans, vàreu fer el que havíeu de fer. Tractar de fer-vos-ho valer ara, quan representeu una minoria injuriosa del país, és un cas d'inconsciència, perquè a tot arreu governen sempre les majories.

Quan Miguel Maura, amb aire de chulo, provocador, biliós, s'encarava dijous passat amb el cap del Govern i li deia: —Su Señoría trata de aprovecharse del lugar que ocupa al frente del Gobierno para implantar el criterio particular que Su Señoría tiene del Estado — deia una de les tantes incongruències a què està acostumat a dir. En primer lloc, l'home que governa, en el qual se li suposa, naturalment, una visió particular sobre la forma com pot produir un bé al país que li té dipositada la confiança, té el deure de procurar implantar-la. Si Azaña estima que el país ha d'anar bé, segons la seva concepció política, té el deure de procurar portar-la a la pràctica, i és evident que no ha pas de tractar de portar a la pràctica el criteri del senyor Maura ni el de ningú més. Amb què es pot trobar el senyor Azaña? Amb què els seus companys de Govern no hi estiguin conformes. Aleshores no hi ha cas, perquè Azaña deia el seu programa particular i aci no ha passat res. Però si els seus companys de Govern, en representació de diversos sectors polítics integrants de la Cambra creuen que el criteri particular del senyor Azaña és excel·lent i pot produir un bé al país, és evident que Azaña, assistit com se troba, té el deure de marxar vers la seva aplicació, encara que això disgusti alguns dels que varen contribuir a dur la República.

Ortega i Gasset, Maura i Melquiades Alvarez, tots tres s'esgargamellaven la tarda del dijous a les Corts Constituent i deien, esquinçant-se les vestidures: —Aneu a aprovar l'Estatut de Catalunya i no us adoneu que teniu el país en contra! Què no ho veieu que el país no hi està conforme? — I resultava que els que parlaven del país i invocaven una determinada actitud del país, són la gent que representen menys part del país. Ortega i Gasset, que té al Parlament una fracció ínfima de diputats, Miguel Maura que té una minoria ridícula i Melquiades Alvarez que porta la representació del seu cadàver. Què saben ells del país, si el país els ha girat l'esquena! La majoria del país està, avui, representada pel Govern.

A tot arreu, les lleis es dicten per majoria. El criteri del Govern respecte l'Estatut, sustentat per Azaña la tarda del 27 de maig, havia estat, prèviament, acordat pel Govern que fos sustentat d'aquella manera; i "després del discurs fou ratificat, unànimement, per tot el Govern" — deia Azaña — esguardant de cua d'ull Indalecio Prieto. Què vol dir que, tractant-se de l'Estatut, cal que es cerqui la unanimitat? I per què no l'hauríem de cercar per a l'aprovació de totes les altres lleis i dictàmens? I és que aleshores seria possible governar, si sempre calgués anar minimitzant totes les reformes perquè acontentessin tothom? Ací hi ha un Estatut, elaborat per la Comissió. Anem-lo a discutir. S'aniran votant els articles, i s'implantarà el que la majoria de les Corts Constituents acordi. I així ha d'ésser. I el Govern estarà al banc blau, mentre per a l'aprovació de tot el que presenti, compti amb un vot de majoria. Perquè aquesta és la pura doctrina democràtica. Els que no hi estiguin conformes que facin propaganda del seu ideari, i si el dia de demà el poble els vota i arriben a obtenir majoria, aleshores passaran a governar, amb plena responsabilitat, i tractaran d'implantar el seu programa que, amb els seus vots, el poble haurà demostrat que és el que ja més peça. I aleshores nosaltres, que estarem a l'oposició, no els farem pas el chantatge de dir-los que també vàrem contribuir a proclamar la República per a impedir que governin, sinó que continuarem defensant el nostre ideari — en aquells moments en baixa — per aconseguir que el poble, un dia, ens torni a donar la majoria i poguem tornar a governar. Que és així com es governa i no d'altra manera.

LA DIRECCIO GENERAL DE PRESONS

ELS PROBLEMES DEL REGIM PENITENCIARI

La senyoreta Kent, que ha dimitit la Direcció general de Presons

Finalment, després d'un període de comentaris més o menys ben intencionats, ha estat acceptada la dimissió de la senyoreta Victòria Kent, directora general de Presons. Aquest primer assaig republicà de feminisme aplicat a un alt càrrec, no sembla pas haver donat un resultat molt excel·lent. De tota manera, no cal pas culpar-ne massa la senyoreta Kent. Cal tenir en compte que l'actual règim heretà de la Monarquia tot un sistema administratiu i burocràtic bastant espantat. I la xarxa penitenciària no havia de constituir cap excepció.

L'ex-directora s'ha acomiadat amb un manifest del qual volem reproduir-ne un paràgraf, el qual dona idea dels problemes presents en el règim de presons. Diu la senyoreta Kent:

"Quedan muchísimas cárceles de provincias en condiciones pésimas, como las de Sevilla, Córdoba, Cádiz, Huelva, Málaga, Santiago, Gerona, Tarragona, Lérida, Cuenca, Cáceres, Badajoz, etc.; queda un Cuerpo de Prisiones que hay que reformar urgentemente, salvando los buenos elementos que existen; quedan las cárceles dobladas en su población reclusa, en relación a la cabida posible, por elementos sindicalistas, comunistas y anarquistas, elementos rebeldes a los poderes constituidos, que rechazan todo régimen penitenciario. No se encuentra ni en las teorías clásicas, ni en las modernas corrientes penitenciarias, ni en práctica alguna de esta naturaleza, fórmula posible para la corrección de estos elementos, porque nada tienen que corregir en el orden penal. El Gobierno verá si procede adoptar otras medidas respecto a esta situación".

Per a substituir la dimissionària, ha estat designat el senyor Sol, el qual s'ha destacat al davant del Govern civil de Sevilla. Es de desitjar que en el seu nou càrrec l'acompanyi l'encert, i que no s'oblidi de portar-hi l'esperit liberal que ha d'informar tota l'actuació republicana.

El senyor Sol, nou Director general de Presons

PER LA SALUT DELS NOSTRES INFANTS

Bany de mar per als alumnes de les escoles de Barcelona

Com els anys anteriors, l'Ajuntament, per mitjà de la seva Comissió de Cultura, ha organitzat, per a la pròxima temporada d'estiu, el servei gratuït de bany de mar per als alumnes d'ambdós sexes de les escoles de Barcelona, però enguany acollirà la quantitat de dotze mil escolars, o sigui sis mil més que l'any anterior.

Aquest servei, que tindrà efecte a la platja de l'Escola de Mar de la Barceloneta i a la de la nova ampliació del Poble Nou, comprendrà els dos mesos de juliol i agost, tots els dies, de les vuit a les deu del matí, a excepció dels festius.

Anàlogament a les temporades anteriors, les escoles concurrents a aquest servei seran traslladats gratuïtament en autobús i

ELS QUE ES REFIEU QUE UNA CRISI VINDRA A INTERROMPRE LA DISCUSSIO DE L'ESTATUT, PER A DEIXAR-LA INDEFINIDAMENT DIFERIDA, TINDRAN UNA GRAN DESIL·LUSIO, PERQUE L'ESTATUT S'APROVARA I HI HA AZAÑA PER ESTONA

UNA DISSOLUCIO

EL CANCELLER ALEMANY, NOU SAMSÓ ("Pravda". Leningrad.)

El decret de dissolució del Reichstag, ja signat pel president Hindenburg, ha suscitat comentaris de moltes menes. Hi ha qui diu que la signatura d'aquest decret descobreix una traveta del President a Hitler; perquè, essent la dissolució del Reichstag la condició posada pels hitlerians per a acceptar el Poder, hauria estat natural d'encarregar als nazis la formació del ministeri, si Hindenburg pensava que el Parlament havia de dissoldre's. Hi ha qui diu, en canvi, que aquesta dissolució era article d'un conveni entre totes les forces reaccionàries, una part predominant de les quals està constituïda pel partit i les formacions dels nacional-socialistes.

Nosaltres hem cregut sempre que el Govern Von Papen és una maniobra d'armats i alts funcionaris per a negociar amb calma el repartiment del Poder amb els demagogs de la dreta. Hitler no pot ésser una simple joguina dels generals que manegen la Reichswehr, perquè els interessos i les normes polítiques que els tals generals encarnen necessiten per a poder prosperar l'escalf popular que els pot donar la febrils influència de Hitler. Però ara ni Schleicher ni Hindenburg no podran ésser desbordats per un triomf popular com el que hauria obtingut el dirigent dels nazis si aquest hagués pogut organitzar les eleccions completament a gust seu.

Ara el triomf dels hitlerians haurà estat prèviament mediatitzat per les complicacions que haurà de recaptar per a arribar a obtenir-lo. Fora del Poder, els nazis no podran organitzar tipinades unilaterals per a arrodonir llurs victòries. Les tipinades reaccionàries hauran d'ésser complexes i matissades. I així Hitler no podrà ésser un dictador segons l'estil de Mussolini, sinó un simple actor important en una conxorxa entre militars, plutòcrates, xovinistes i catòlics.

A. E.

COL·LISSIO AL CAMP GADITA

LA GUARDIA CIVIL EN REPEL·LIR UN GRUP DE CAMPEROLS CAUSA DOS MORTS I CINC FERITS

Medina Sidonia, 4. — Amb motiu de la vaga que sostenen els obrers camperols afectes a la C. N. T., plantejada ahir, al matí, sortiran al camp nombrosos obrers vaguistes amb objecte d'impedir que continuessin treballant els que en diverses finques treballaven. Segons sembla, els vaguistes entraren en algunes i coaccio-

naren els que treballaven. La guàrdia civil en fou assabentada i sortí cap al lloc conegut pel Castell, als afores del poble, i aleshores els del grup els apedregaren i sembla que dispararen en tot contra els civils, que repel·liren l'agressió. Resultaren dos individus morts i cinc ferits, dos en greu estat.

Els morts s'anomenaven Ramón Romero Serrano i Sebastián Gardón. Els ferits són Vicente García Utrera, Fernando Ortiz Moreno, José Moreno Peralta, Juan Jiménez Calderón i Alfonso Núñez; els dos primers estan greus. Han estat traslladats a Cádiz en cotxe. Els altres ferits han quedat hospitalitzats al poble.

Amb motiu de tot això han estat concentrades forces de la guàrdia civil, que patrullen pels carrers de la població, els quals estan completament deserts, ja que totes les cases i establiments estan tancats. El succeït ha causat profunda impressió. Els ànims estan molt deprimits.

LA VERSIO DEL GOVERNADOR

Cádiz, 4. — De matinada, en rebre el governador els periodistes, els ha dit que havia rebut noves de Medina Sidonia, segons les quals, en tornar una patrulla de la guàrdia civil al poble, en el lloc anomenat el Castell, un grup de més de 200 obrers, creient que els civils portaven detinguts, foren agredits a cops de pedra i a trets, trobant-se els guàrdies en situació difícilíssima, ja que els obrers s'atacaven. Hagueren els guàrdies de repel·lir l'agressió a cops de carrabina amb la baioneta calada, en defensa pròpia i disparant. Dels dispars resultaren gravissimament ferits Ramón Romero Serrano, de divuit anys; Sebastián Gardón, de quaranta; Francisco García Utrera, de vint-i-nou, i de menys importància, Fernando Ortiz Moreno, de vint, i Luis Moreno de Peralta, de vint-i-nou. Als dos primers se'ls infectaren les ferides per haver caigut en un pilot d'escombraries, morint tots dos en ingressar a l'Hospital. Els altres foren traslladats a l'Hospital de Mora, un amb un projectil al ventre, que li fou tret, i un altre amb un projectil al cos.

El governador ha enviat un capità de la guàrdia civil perquè obri informació.

LLEGIU A LA PAGINA 3 I SEGUENTS:

EL TEXT INTEGRAL DE LA REPLICA DEL SR. AZAÑA AL SR. LERROUX